

Anledningen til en Forandring allerede sidste Sommer er givet af Guvernøren i Vestindien og de vestindiske Autoriteter. Sagen er i fuld Gang og har været det nu siden afvigte Sommer.

Rørdam: Jeg vil rette en Tak til den ærede Forespørger, fordi han har fremdraget denne Sag. Jeg ved ikke, om nogen af de Herrer i denne Sal har overværet Eksekutionen af en Rottingstraf, men hvis de havde gjort det, vilde de vistnok finde, at det var en højst modbydelig Straf. For mig staaer det saaledes — jeg har nemlig været i det Tilfælde en Gang — at dette at skulle staa lige over for det Tilfælde at skulle sige, at saa mange Slag Prygl kan man give en Mand, uden at han maaske dør, endogsaa er ret nedværdigende for den Læge, der skal have med det at gøre. Jeg kan altsaa udtale min Glæde over, at denne Sag allerede er i god Gænge, saa at denne Straf maaske vil blive afskaffet i Vestindien, og det forekommer mig, at hvis denne Sag er rejst af Autoriteterne derovre, saa er det saa meget desto bedre; saa er der jo nemlig saa meget mere Udsigt til at faa Straffen afskaffet. Den højtærede Finansminister udtalte tillige, at han meget gerne vilde bort fra de hvervede Soldater. Ja, jeg tror i Grunden, at det er deri, det hele ligger. Hvis vi kunde opnaa at komme bort fra de hvervede Soldater i Vestindien, vilde vi være naaede et endnu større Skridt frem, end vi vilde opnaa ved at forbedre Straffebestemmelserne. Det er ganske klart, at de Mennesker, som indlade sig paa at være Soldater i Vestindien i 6 Aar, som oftest ikke vide, hvad de indlade sig paa, og som oftest vistnok maa siges at være temmelig uheldige Individer. Jeg tror, at man godt kunde komme over dette Spørgsmaal. Jeg har i hvert Tilfælde talt om denne Sag med adskillige sagkyndige, og de mene, at vi kunne opnaa ganske det samme som ved Hærstyrken ved stadig at holde et Stationsskib, et Orlogsskib ovre ved Vestindien, hvis Mandskab blev fornyet hvert Aar. Det vilde ganske sikkert ogsaa være betydeligt billigere. Jeg vil henstille til den højtærede Finansminister at tage denne Tanke under Overvejelse.

F. Bojsen: Der er et Medlem her i Salen, som ikke synes i de forløbne 17 Aar at have glemmt sin Ærgrelse over, at det i 1881 lykkedes os at faa de her omhandlede Straffe afskaffede i den danske Hær efter de vidtløftige og langvarige For-

handlinger, der vare gaaede forud. Det samme Medlem synes imidlertid nu at være kommet til bedre Erkendelse — det var kun det, jeg ønskede at gøre opmærksom paa — idet han nu klager over, at Straffeloven af 1881 ikke allerede den Gang blev gjort anvendelig ogsaa i Vestindien, og han nævnede herved mig og kaldte mig frem, idet han mente, at jeg jeg var ansvarlig for den Fejl, som da blev begaaet ved, at den ny militære Straffelov ikke blev overført til Vestindien. Jeg tror, at de ærede Medlemmer ville erkende, at ogsaa deri ligger en Sandhedens Erkendelse fra det paagældende Medlems Side i Henseende til, at der er en himmelvid Forskel mellem den gamle militære Straffelov og den ny af 1881, idet nu det samme Medlem sukker efter, om han kunde opnaa at faa Loven af 1881 gjort anvendelig paa Vestindien, hvorimod den ærede Finansminister i visse Punkter synes at have nogle Betæneligheder herved. Ja, den ærede Finansminister har jo allerede oplyst, at det for saa vidt ikke kan kaldes en Forsømmelse, hvad der i saa Henseende skete i 1881 — jeg erindrer for øvrigt ikke, hvorvidt dette Spørgsmaal var Genstand for Omtale den Gang eller ej — som det allerede i 1871 fra Regeringens Side var fastslaaet, at den paagældende Lovgivning ikke umiddelbart kunde overføres til Vestindien paa Grund af dens Henvisning til den borgerlige Straffelov, som jo er forskellig i Vestindien og her. — Ogsaa jeg vil udtale det Haab, at det maa lykkes den højtærede Finansminister at bringe Overensstemmelse til Veje, saaledes at den Reform, som vi heldigvis fik gennemført i 1881, ogsaa kan komme vore vestindiske Medborgere til gode.

J. H. Jensen: Det var den sidste Udtalelse fra den højtærede Minister, der gav mig Anledning til at bede om Ordet. Da den højtærede Minister første Gang talte, fik jeg det Indtryk, at de faa Tilfælde, han nævnede, hvor Rottingstraf anvendtes, ikke blot omfattede dem, hvor Straf var bleven anvendt efter Dom, men alle Tilfælde. Men efter den ærede Ministers sidste Udtalelse fik jeg det Indtryk, at de 14 Tilfælde, der bleve nævnte, virkelig kun omfattede de Tilfælde, hvor Straffen var bleven anvendt efter Dom. Men saa kan det rigtignok være et stort Spørgsmaal, hvor mange Gange Straffen tillige er bleven anvendt uden Dom. Den ærede Minister oplyste ganske vist, at blandt disse 14 var der kun een, der 2 Gange havde faaet